

ЦИЛЈЕВА:

За Црну Гору на годину 8 перпера, на по године 4 перпера
За Аустро-Угарску Босну и Херцеговину на годину 12 перпера на по године 6 перпера.
За све остале земље годишње 20 франака у злату, на по године 10 франака у злату.

Претплата се прима само у годишњим и полугод. роковима.
Поједини број 20 пара за Црну Гору, — за Иностранство 25. пр.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ

Претплата се шаље поштом администрацијом „Гласа Црногорца“ на Цетиње, а коме је наручије, г. Вељку Рамадановићу, в. д. агенту у Мотор. Доноси се шаљу Уредништву. Рукописи се не враћају.
Огласи се шаљу администрацији и наплаћују се: за сваку ријеч или број од чет цифара из четит слова по 4 паре за први пут, а за сваки даљи пут по 2 паре, из виших слова сразмјерно више.

Власник: Државна Штампарија

Издаје суботом

Одговорни уредник: Д-р Иво Јовић

СЛУЖБЕНИ ДИО

— У указу о постављању г. Михаила Поповића за члана државног Савјета од 7. овог мјесеца одштампаног у броју 29. „Гласа Црногорца“ од 9. овог мјесеца, случајно је прије ријечи „првог адјутанта“ изостављена ријеч „досадашњег“ — што се овим исправља.

Из Канцеларије Министарског Савјета Број 311. Цетиње, 21. јула 1911.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

Дворске и дипломатске вијести

— Његово Величанство Краљ Господар ономадне је изволио примити у свечаној аудјенцији новоименованог изванредног посланика и опуномоћеног министра Велике Британије грофа од Салиса. При предавању и примању измијењени говори били су врло срдачни. Г. посланика допратио је и испратио у дворским колима ордонанс официр г. ком. Милутин Томановић, а пред Двором му је одавала дужне почести перјаничка чета.

Доласком г. грофа од Салиса установљено је стално енглеско посланство на Цетињу.

У прошлу сриједу извршио се у Подгорици акт, који се очекивао са нестрпљењем у свим народима, заинтересованим у балканском питању, а особито у Црној Гори.

Послије дугих преговора између малисорских главара и овдашње отоманске легације, посредовањем Краљевске Владе, Висока Порте ријешила је, да Малисорима даде уз амнестију слједеће олакшице:

1. Пошто је општа амнестија дата Малисорима, који би се покорили само по себи се разумије, да ће тек се покоре користити се ипо факто том амнестијом и неће потпасти никаквом гоњењу ни кажњавању због дјела њихове побуне.

2. Већ је ријешено било да ће малисорски регрути одслужити њихову војничку службу у вароши Цариграду или скадарском вилајету. Царска Влада остаје при том ријешењу.

3. Махалаки ефендија, који влада са мјесним језиком наименоват је за кајмакама тушког. Државни интерес наређује Царској Влади да и у будуће бира међу онима, који познају мјесни језик. Царска Влада је одлучила да у „мудиријетима“ постави барјактаре и да им одреди плату. Што се, пак, тиче чланова административних и општинских управа, то пошто исте бира народ, природно је да њихов избор учини међу изабранима.

4. Законима Царевине одређено је да се порез разрезује према способности пореских глава, те Царска Влада ће се старати да се не поступи друкчије. Осим тога она неће наплаћивати ове дације за двије године, како би потпомогла економско народ.

5. Пошто је Царска Влада увидјела потребу да снижи такса „агнам“ у извјесним дјеловима границе Царевине то ће поднијети Скупштини пројект закона, којим би се осигурало то снижење.

6. Ношња оружја дозволиће се онима, којима је то од потребе ушљед њиховог својства или стања, као стражарима и чобанима али ипак под условом, да не долазе у варошима и на пазаре.

7. Подизање основне школе у наведеним окрузима и одређење кредита за плаћање учитеља већ је ријешено. Број школа повећаће се доцније.

8. Царска Влада је ријешила грађење речених путова. Што се тиче округа Шала, Шоши и Шкрели не може а да не увиди њихове потребе и не би могла одбити а да им не сагради њихов а да се не

огријеши о начела равноправности, коју мора указивати свима поданицима Царевине.

9. Царска Влада такође жели да сагради те путове што прије. Она је већ учинила потребне комуникације, како би се неодољно грађевински радови могли предузети.

10. У сваком од поменутих округа наименоваће се једна комисија. Ова ће комисија под надзором једног предпостављеног из Скадарског вилајета и једног посланика Архиепископа вршити оцењивање оштећених и уништених кућа.

11. За сада не постоји никаквог другог фонда осим оних десет хиљада, које је Његово Величанство дало, али само по себи се разумије, да ће Царска Влада, која је одлучила, да поново сагради попаљене и уништене станове, постарати се за накнадни кредит у случају кад ових десет хиљада лира не би биле довољне.

12. Ријешено је да се да помоћ у жито осиротјелима и по једна турска лира сваком одраслом.

У настојању да се Малисори што више задовоље, и склоне на покорност царским властима, Краљевска Влада је успјела, да овдјешњи отомански посланик Седрин-бег издјестује још слједеће поправке и измијене у горњим концесијама.

У тачки другој: „у вилајету скадарском па у Цариграду“.

У тачки шестој: „дозвољено је Малисорима да носе оружје, који не живе по варошима, с условом да не могу оружани одити по варошима и пазарима.“

У седмој тачки: „да ће настава бити у мјесном језику“.

У осмој тачки додаје се ријеч „колски“ (пут).

Тачка дванајеста овако је измијењена:

„Одлучено је да ће се давати помоћ у житу Малисорима пребјеглим у Црну Гору; при њиховом повратку они ће добивати по пола килограма жита на главу дневно како би се одржали до идуће жетве, и по једну турску лиру свима одраслим“.

Да се ове олакшице саопште Малисорима били су окупљени и главари Малисорск на великом скупу и у Подгорицу, гдје је то извршио г. Седредин-бег са слједећим говором:

Моји драги сународници,

Вама је позната амнестија и олакшице, које вам је Царска Влада дала из своје потпуне добре воље и у циљеви да осигура ваше благостање.

Ова милост и великодушност показују вам колико иста жели да код вас поново створи онај осјећај лојалности, којим сте прожматили већ од толико вјекова и да вам укаже пут, који ће вас повести сигурном и сталном напретку. Према тима одлукама ваши ће младићи служити у војсци почевши у Скадарском вилајету а затим у Цариграду. Ви ћете задржати оружје да се браните од дивљих звјерова, али да их ипак не носите при одласку у варошима и на пазарима. Како што је то означено у 7. тачки владиних одлука, ви ћете имати школе ради поучавања у мјесном језику. Осим тога добићете помоћ у житу рачунајући по пола кила кукуруза на дан на сваког нужденог у очекивању нове жетве.

Ви видите колико је велика благонаклоност Њ. Ц. В. Султана наспрам вас и како Његова Влада тежи да вам докаже његове очинске осјећаје.

Користите се њима, моји драги сународници, повратите се вашим огњиштима гдје ћете заборавити ове рђаве дане бескорисне борбе. Будите вјерни браниоци Царевине као и вазда и покажите још једном осталим становницима Царевине, вашој браћи, да сте ви прави потомци ваших очева, који бјеху стварно одани

Отаџбини, слједејући с ваше стране њиховом славном примјеру.

Ту су били присутни наш министар унутрашњих дјела и заступник министра војног г. Ђукановић са нашим бригадирима г. г. Бошковићем, Мартиновићем, Вукотићем и Лазовићем, турским консулом, кајмакамом тужким и нашим скадарским консулом г. Греговићем, који су пошли са г. Седредин-бегом у турски консулат, гдје су дошли и малисорски главари, и ту им је г. министар Ђукановић одлучно казао, да су олакшице обилате, које наносе част њиховом оружју, и да треба да се њиме користе, јер не могу ништа више ни тражити, и зато треба да се благодарни покоре царским властима, додавши, да према оваквим концесијама, Црна Гора не може их даље држати, већ ако би ко остао може да само о својој заради у њој живи.

Завршивши овим срећним чином крваву драму, која је сву Европу занимала, а Црну Гору, коју је елементарном силом к себи привукла, неизмјерних жртава стала, царско-отомански посланик и наш министар исте вечери повратили су се на Цетиње, а Малисори остали справљајући се на повратак.

И јучер су се почели повраћати преко Тузи на своја огњишта, помиловани и обезбјеђени мудрошћу Високе Порте и заузимањем Краљевске Владе.

Улога Црне Горе у овим догађајима, као посреднице између моћне сусједне Империје и њених незадовољеника, била је тешка али пуна части. Пружајући прибјеглима Малисорима уточиште и гостопримство, она се непрестано заузимала дипломатским путем, да се Малисори задовоље, да се мир поврати на њезиној граници; и да су се њезини савјети уважили прошле јесени, шћаше се избјећи све што се је до јучер збивало у Малесији.

Ко је искрени пријатељ мира на Балкану и искрени пријатељ Малисора само може бити благодаран Црној Гори, а само се страст њених заклетих непријатеља данас труди да јој ту заслугу у образованом свијету поништи.

Али Црна Гора свјесна да је вршила своју хуманитарну и међународну дужност од самог почетка с великим самопожртвовањем, прелази преко излива те страсти, увјерена да јој нико неће моћи поништити стечено и заслужено признање ни у Малесији, ни у Турској, ни у Јевропи.

УЗМАК?

Ријечки „Нови Лист“ доноси под горњим насловом следећи чланак:

„Изгледа, да је Дранг нах Остен, овај пут доживио у темељној црти и бази своје политике осјетљиви пораз.“

„Упоредо са својом познатом интервенцијом у Мароку, Њемачка је како је познато, напрема Француској била ставила конкретне захтјеве за оштету: повлачење француске акције из турског царства и припуштање котирања на париској берзи папира жељезница што их Њемци граде у Малој Азији и Месопотамији. Другим ријечима: слободне руке Француској у Мароку, ако Француска припусти слободне руке пангерманској политици низ Балкан на Солун и Босфор и преко њих кроз Малу Азију на Багдад, и на... персијски залив визави енглеској ризници и житници, Индијама...“

„Французи су напрема овим њемачким захтјевима задржали привидно велику хладнокрвност и скоро би се рекло индиферентност. Мирно су се упуштали у преговоре и њихова је штампа издржала један зачудно мирни тон. Изгледало је, као да пропозиције примају као нешто о чему би се дало расправљати. Али се зато озвала Енглеска. И како се је озвала. У доба унутрашњег раздора какав у Енглеској још није буктио од Кромвелових времена све странке, све новинарство, као чудотворном моћи једном, сложило се у једно мњење и једну одлуку: да се Њемачкој не смије попустити да Енглеска у свом тешком часу Француске мора свом својом снагом стајати уз раме своје пријатељице. Најпрви је у трубу солидарности затрубио реформаторски министар финансија Лојд Георг чији је бојовни глас одјекнуо по цијеломе свијету: навластити у Берлину. За њим се је огласио први Аскит. Овај је до душе био блажи у начину од свога пренаглога келтскога колеге у кабинету, али тим јачи у ствари. Вођа опозиције лорд Балфоур подпуно се с њима сложио. У овоме питању рекао је, уз аплаузе цијелога парламента, изчезавају унутарње страначке распре и ми ћемо положај и акцију владе свим силама подупријети.“

„Ако игдје, а то је овдје вриједила она наша народна, да не лаје пас ради села него ради себе. Ако измјеримо интересе што их данас још има Француска у сферама балканским и малоазијским са оним што би Њемачка добила, кад би јој ту Француска пустила слободне руке и слободно поље, то ћемо одмах видјети, да овај који би ту највише изгубио, који би дакако био погођен у виталним интересима свог свјетског господства, не би била Француска, него само Енглеска. Њемачки захтјев за оштету у прилог политике Дранга директно је погађао баш Енглеску. Па зато се она овако жестоко и одавала и то не само ријечима својих првих људи, представника владе и опозиције, него су, по енглеском опробаном обичају, уз ријечи одмах слиједила и дјела: велике припреме и концертације оне ужасне и онако сваки час за навалу справне енглеске ратне флоте. При том се, Боже сачувај, и није ништа ни говорило о Месопотамији, Багдаду, Персијском Заливу и Индијама. Фунгирало се, као да се неће ни толерирати ни сама часовита предпоставка као да се ту нешто о томе ради! Говорило се једино и искључиво о Агадиру, оном његовом заливу и о великим потешкоћама које би се показале, кад би Њемачка хтјела да се за њ каприцира — она Њемачка, која је и пријатељу и непријатељу на сва уста и у свакој форми испоручила, да њој до Адагира није ни најмање стало.“

„Свакако противни — у овом је случају Француска била прешла подпуно у други ред — ако нијесу о том говорили а оно су се подпуно разумјели. Њемачка је осјетила да је Енглеска на све справна и да неће презат пред никојом мјером, те да је оним часом одлучила започети највећи и најстрашнији рат што би га човјечанство досле видјело; тек да узмакнути и попустити не ће: да неда остварење оне идеалне њемачке линије пангерманске њемачке политике, која од Хамбурга и Берлина води на врата Бомбаја. Мора се рећи, да је Енглеска показала одлучност, која управо забуњује ради своје ванредне смионости, којом онај хладни и позитивни народ узмаршира када види велику погибел свога престижа и својих интереса. У овом моменту који се је сав одиграо прошле седмице, и у којему се Француска, јамачно по савјетима Delcasséа (који из поморског министарства управља и министром вањских послова и вањском политиком) била поставила у чедну улогу другога реда, интересантно је било гледати Русију и Италију. Ове двије велике силе играле су улогу оклијевања те нијесу знале што би и на коју страну. Италији је шкиљало око на Триполитанију, а Русији на Перзијски залив, а опет ни једној ни другој не толико, да би се биле усудиле бацити на страну Њемачке, којој су се иначе и противиле и поговале. Аустро-Угарска пак стајала је и овај пут уз Њемачку ниемо али одлучно и недвојбено.

„Онда је наступио преокрет.

„По свој прилици не ћемо никада дознати тко га је иницирао, али по свему изгледа, да је то била Француска. Оштета Њемачкој за Мароко наједном се простира са Балкана у Африку. Не ради се више о багдадској политичкој црти. Њемачка би се задовољила кад би јој Француска за заобљене њемачког Камеруна одступила издан комадићак свога францезкога Конга. Тиме би се Њемачка, уз неко колонијално повишење, приближила мало т. зв. независном Конгу (белгијскоме) а уз њега и источној њемачкој колонији на занзибарској обали. Зато би се Њемачка одрекла свих својих аспирација на Мароко, те овога скупа са његовим султанима и претендентима подпуно уступила Француској, нека од њега прави што хоће. Ово је план споразума о коме су у ову недјељу говорили. канцелар Бетман Холвег и министар вањских посала Кидерлен Вехтер са царем Вилхемом у Сви-

неминде и о коме ће се разправљати течајем ове седмице.

„Из Берлина, из Лондона, па и из Париза пустила се до душе вијест, како ту Њемачка чини изврстан посао, јер да то значи одлични корак напријед споју западне њемачке Африке са источном и то баш по средини континента, чиме да се крижа друга велика замисао енглеска, великог афричког царства од Египта на Капланд. Но доста је бацити око на географску карту, да се види, како је ова перспектива ад хок измишљена утјеха, да заслади њемачки узмак. Прво и прво африкански Камерун није ни за стоти дио Њемачкој у оној комбинацији и рачуну, у којем Балкан и Мала Азија, а друго пак за спојити и овај садањи француски Конго, ако буде уступљен Њемачкој, са источноафриканском њемачком колонијом, требало би да Њемачка прогута читав самостални Конго, бива земљу, која запрема скоро четири Марока! Треба мало почекати, док то Енглеска дозволи. Јасно је дакле да је овај пут Њемачка уза сву оштету изашла поражена, а Француска се је домогла једне велике земље, која је већа него ли она сама. Све ово, наравно, и предпостави, да се предлози приме, преговори успију, те да какав нови Deus ex machina из свега тога у задњи час не искочи.

„Тако би, по свему изгледу Drang nach Osten био сузбивен заслугом Енглеске, а ситниш ове велике партице, нијесу изнимно овај пут платили балкански, него прави, аутентични афрички црнци и баш они из Конга и Камеруна, о којима сиромасима, у другом погледу, курсира толико успјелих вицева и карикатура.

„Сада настаје једно ново и велико питање: ако посредовање успије и потпуно се проведе, што ће за све то добити Енглеска.

„Нагађа се, али досле нема баш поузданих симптома, да се може знати куд јој око шкили, а жељиде је вуку. Нетко наговештава нешто о Триполитанији, други тако о француској Еритреји, с којом би Енглеска добила у шаке и улаз у Црвено Море и врата у Абисинији. Изван сваке сумње је једино то, да Енглеска, осим што је свој посао обавила, има in pretto и своју оштету“.

НАРОДНА ПРИВРЕДА

Гроздов смотавац — мољац

Овај мали ноћни лептир (*Tortrix ambryella*), који је једва дуг 5 до 8 милиметара, а кад рашири крила, једва је у ширини 15 милиметара, рачуна се после фи-

бине, којој он стоји на челу, приредила у част словенских гостију.

Ако су се Руси на банкету осјетили увријеђени, то се десило не само мимо воље и жеље г. Давидовића, већ и далеко од његова очекивања а на сљедећи начин:

Господин Давидовић председавао је банкету, те му је било у дужности да управља здравицама и говорима, који ће се одржати на банкету.

Господин Борислав Нушић, председник конгреса, без знања г. Давидовића, а у доброј намјери да се отклони сваки могућан конфликт, предложио је општинским одборницима, аранжерима банкета, те су они издали капелнику музике наредбу, да се за вријеме банкета не свира ни једна химна, па ни српска. И тако, после тога говора, којим је банкет отворен, није свирана српска химна. Мој задатак, као председника савеза, био је да заблагодарим Господару земље, Краљу Петру, на најњи коју је указао конгресу, такође и Престолонашљеднику Александру, српском народу и граду Биограду, нашем домаћину и да му на успомену на X. конгрес словенских новинара предам слику Златнога Прага. Ја сам томе задатку одговорио и ниједан Србин није имао ништа против тога што нијесу брујали звучи српске химне послије здравиче Краљу и Престолонашљеднику, и ако сигурно сви нијесу знали за учињене диспозиције. Господин Дави-

локсере међу најопасније непријатеље лоза.

Лептир излеће у априлу и обично је жутохрђасте боје. Женка пошто се спарила с мужјаком, снесе 30 до 40 јаја и поређа их у заметке гроздића, а често пута и на врховима младих ластара. У другој половини маја из ових јаја излегу се мале гусјенице, које почну брстити прашнике и тучкове цвјетова. Гусјенице расту брзо. У почетку боје су сивкасте, доцније — кад одрасту — добију црвенкасту или црвенозелену боју. Глава им је увијек црна. Оне не живе никад у заједници, већ свака запреде по неколико цвјетова, и, пошто их обрсти, прелази на друге, чинећи непрестано штету, живе до 6 недјеља. Расвјат гусјеница много зависи од времена, кад је хладно и кишевито расту спорије и обратно. Често пута слабо вријеме од велике је штете за лозу, јер, што гусјенице више живе, то и више штете чине, а особито ако се за ово вријеме и јагоде заметну.

Почетком јула, кад је гусјеница узрасла 10 до 12 милиметара, почиње да се запреда у чауру у заметке гроздова, или под кором лозе. Чаурица — кокон — обично је бијела и једва 6 милиметара дугачка. Послије 10 до 24 дана изађе из чаурице лептирић, и женка тек се спарила, почне да носи јаја. Послије 10 дана излегу се мали црвићи, који прогризу кожицу јагоде, увуку се у зрно и почну да једу месо, а често пута и саме спице — сјеме. Болесну јагоду лако је познати по једној модрикастој маћи. У септембру гусјеница је потпуно узрасла, престане да једе, изађе из јагоде и спушта се по свиленом коњу на земљу, те се сакрије под кору или у пукотинама притака — коља. У тим пукотинама гусјеница се зачури у бијело-свилену чаурицу: ту презими и у априлу, или почетком маја, изађе савршени лептирић.

Гусјенице су најопасније у првом покољењу, јер онда униште цвјетове; у другом пак, опасне су само за оне врсте лоза, које имају збијене гроздове и код којих је кожица јагоде — зрна њежна и и танка.

Средства. Треба узети у обзир, да овдје немамо посла само са хватањем лептирова, него и са гусјеницама првога и другога покољења и најзад уништавањем чаурица.

А) Фиатање лептира. Пошто лептир не леги далеко ноћу, већ у мраку од чокота до чокота, препоручује се хватање лептира пред вече и рано изјутра помоћу лезе од карте, која се са обе стране премаже са њепљивом машћу. Рад је прост и лак: радник узме у једну руку штап, а у другу лезезу, и штапом удара по лозама, да се лептири поплаше, а другом руком маше лезезом, да се лептири у оном прелијетању прилијепе за намазану лезезу.

Б) Тамањење гусјеница првог покољења — генерације. Гусјеница у првом покољењу врло је штетна, јер обрсти цвјет, те лоза остане „јалова“. Често пута, кад гусјенице заузму маха и само лишће не поштеде, већ запреду младе ластаре и потпуно их обрсте.

Гусјенице се могу таманити са нарочитом течношћу, која се састоји из црног сапуна, бухарице и воде. Течност се прави овако: 3 килограма црног сапуна растворе се у литар воде, дода се 1½ килограм чистог прашка бухарице; све се то добро измијеша и успе у 90 литара воде. Са овом течношћу прскају се заражени цвјетови и гусјенице гину.

В) Уништавање гусјеница другог покољења. Гусјенице у другом покољењу

довић није знао за поменути наредбу г. Нушића. И г. Нушић је радио у најљепшој намјери, хтевши да забрани свирање националних химни, како се поједине групе не би нашле увријеђене свирањем химне које друге групе.

Да је г. Давидовић дао на банкету Русима привијество, које им ни један Словенин не пориче, доказ је то, што је по формалном отварању банкета, дао прву ријеч Русу г. Бошмакову. По његову сјајну говор музика је свирала „Многаја лета“, и ни г. Башмаков и ни један Рус нијесу замјерили што није свирана руска химна. Послије тога дошли су на ред други говорници, тако да увијек послије говора једнога госта, говорио је неко од Срба, међу којима су били сви њихови отмени представници, у колико их је било присутних у Биограду.

Музика је послије сваког говора свирала по једну словенску композицију. Чуле су се старе чешке патриотске pjesме, „Продана Невеста“, „Јевђење Онегин“, Међутим долази ред на пољског говорника, Стасјака. Господин Стасјак учествовао је на свима нашим конгресима, те смо били убијеђени да је потпуно проникнут нашим начелима, начелима која нас руководе, начелима о постепеном зближењу Словена на културном и економском пољу, као и о пристојном друштвеном опхођењу међу Словенима. Кроз свој говор г. Стасјак указивао је да су

нијесу опасне с тога само, што много поједу, већ је огромна штета, што црвљиве јагоде једна другу заразе.

Најбољи је начин таманења: сакупљање црвљивих јагода у почетку, док се гусјенице нијесу зачуриле. Посао овај треба заједнички предузети, ако мислимо да се сачувамо од смотавца.

Г) Сакупљање чаурица. Чаурице, у којима су се гусјенице већ у почетку октобра сачуриле, могу се на више начина таманити:

а) посипање чокота са топлом водом рано с јесени, док се гусјеница није потпуно зачурила;

б) чишћењем старе коре са такозваном Сабатеовом рукавицом за вријеме, или одмах послије резања;

в) мазањем чокота са машћу, која се прави од 1 килограма каменог уља, 1 килограма живог креча и 3 литара воде, или са такозваном Балбиановом машћу; и г) мазањем притака врелим катраном.

Осим поменутих средстава још се препоручује: прскање притака врелом водом, сумпорисање у добро затвореном простору и т. д. Као најбољи начин таманења рачуна се: хватање лептира, сакупљање црвљивих јагода и чишћење чокота Сабатеовом рукавицом.

„Привредник“

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Колера на Цетињу. Подофицир Маринко Бојовић, на коме су се били јавили симптоми колерични, умро је прошле сриједи, ма да се та болијест није могла утврдити бактериолошким испитивањем.

У овдјешњем војном стану налазе се још два сумњива случаја, који међутим иду одлучно на боље, а резултат бактериолошког испитивања утврдио је на једном случају ту болијест, док се за други још очекује.

Здравствено стање војника, који на Ловћену логорују, досада је сасвијем добро.

Краљевска влада, у оскудици добровољног броја домаћих љекара, молила је овдашњу аустро-угарску легацију, да би издјествовала, да на Цетиње дође један бактериолог и четири искусна љекара, да се при потреби нађу готови да у самом почетку стану на пут опасној зарази гдјегод би се појавила.

Међутим јучер послије подне долазили су бактериолог д-р Молдован и санитарски инспектор за Далмацију д-р Палчић, са још једним вишим војним љекаром из Котора који су се упознали предузетим мјерама и у споразум ставили са нашим љекарима, те су се синоћ опет повратили у Котор.

При закључку листа извјестила је аустро-угарска легација Краљевску владу, да су тражени љекари данас кренули из Беча пут Цетиња.

Пишу нам из Његуша:

† Андрија Богданов Кашћелан 5 фебруара ове год. преселио се у вјечност у родном мјесту Мирцу у 75 години свога живота, а сахрањен је 7. истог мјесеца у присуству многобројног народа из Његуша и са стране. Покојник није оставио након себе од своје фамилије наслједства, него му је огњиште угашено.

Покојни Андрија Кашћелан родио се у Мирцу 1835. године. Кад је 1974. године учињен покрет наше браће у Херцеговини за ослобођење, покојни Андрија одлични јунак, похитао је с јатаганом у руци међу осталим добровољцима, гдје се је јуначки борио. Такође у свим бојевима борио се је у најпрве редове. На

Пољаци вазда радили на словенској мисли, те је као првога покретача словенске мисли, изнио Болеслава Храброга и ако је историска истина да су великоморавски Мојмировци били први оснивачи организације Словена у велику државу. Стасјак уј у своме излагању прекурио Чехе што се нијесу потчинили сједињујућој десници Болеслава Храброг, те су Пољаци сматрали не као творце словенске, већ као само пољске велике државе и стога су се против њих побунили и прогнали их. Да је у питању само остварење велике словенске државе, којој сви Словени морају да се потчине, онда би руски Пољаци, по логици г. Стасјака, морали бити захвални што су дио велике словенске државе руске. Види се, да је било могуће полемисати с г. Стасјеком, али од Чеха ни један није хтио то учинити, остављајући свакоме пуну слободу мисли и ријечи. Али није до тога.

После говора г. Стијаска музика је засвирала „Јешче Пољска не згинела“ и ако је говорник још раније молио председника банкета, г. Давидовића, да нареди да се после његова говора свира „З диму пожаров“. Господин Давидовић који није знао за Нушићеву наредбу, као што је напријед већ речено, пристао је на Стасјекову молбу. Пољска песма „Јешче Пољска не згинела“ има исту арију као опште словенска песма „Хеј Словени“. Публика се учтиво дигла на ноге.

ЛИСТАК

Г. Холечек о руско-пољском енцидану на биоградском банкету

Биоград, 8. јула

Председник свесловенског Новинарског Савеза г. Јосиф Холечек, послао нам је из Биограда ово објашњење о познатом руско-пољском енцидану на банкету биоградске општине, о коме се сад толико пише у руској и страниј штампи.

„Из словенских и несловенских листова видим да се на широко распирује догађај који се десио на банкету који је општина биоградска приредила учесницима конгреса словенских новинара, а по његову завршетку. Хтио сам да Одбор Словенског Новинарског Савеза узме у оцену тај догађај кад се онет буде састао у Златном Прагу. Али галама која се међутим дигла, гони ме да још сада изнесем догађај, онако како се десио како он не би излазио из граница истинитости.

Банкету је председавао председник биоградске општине, г. Љубомир Давидовић, човјек високообразован и опште поштован, који је у неколико пута сједно на министарској столици, те није способан ни да помисли да увреди ма коју словенску народност, а најмање на банкету који је пријестоница његове отаџ-

